Pregaria.cat

Entrada

Sempre hi ets, no marxes i m'estimes

Per JesusR el dv., 01/06/2018 - 10:53

Mires el rellotge per enèsima vegada i et sembla que va massa a poc a poc. L'avió va absolutament ple de gent i experimentes una mena de buidament avorrit i monòton, això sí, molt ben acompanyat pel soroll estàndard del vol. Tornes a mirar per la finestra i t'adones que estem deixant l'oceà i entrant al continent. Mig adormit, t'arriba la pregunta: "Què passaria si tinguéssim un accident i fos el final de la meva vida?"

En uns breus segons, tot el que fins ara has viscut omple la teva ment com un esquema mal dibuixat. Els pares, els germans, els anys joves, la primera feina, els moments de vida intensa, etc. Has tancat els ulls, i et preguntes: "I ara, què em queda"?

Ara em quedes Tu, Déu meu!!

En un instant, com s'esborra una pissarra fins fa poc plena de noms, interrogants, xifres, operacions i resultats... Tot desapareix enmig de la pols emboirada del guix. Tot ha passat. Tot ha tingut el seu moment. Tot s'ha esborrat, fins la pissarra; no resta res.

Sí, encara restes Tu, Déu meu!!

Quin sentiment més estrany t'envaeix mentre obres els ulls i tornes a mirar per la finestra. Ja estem volant sobre terra ferma. Muntanyes, rius, petites poblacions, núvols que passen ràpid. Ja falta menys, potser dues hores i serem a casa. Velocitat, canvi, diversitat, ara hi és, d'aquí poc ja no hi serà... És la vida, penses, no té aturador, del canvi al canvi.
Tu, Déu meu, sempre hi ets, el teu Amor no desapareix.

És precisament en aquest moment, quan l'avió comença la baixada, que en el més profund del teu interior, més enllà del cor, experimentes la quietud del Déu que sempre hi és, que no marxa i que t'estima.

"Senyors viatgers, d'aquí a uns minuts aterrarem a l'aeroport del Prat. Si us plau... els cinturons de seguretat..."